

Anem a totes o no?

written by Fredi Bentanachs | 29 d'abril de 2017

Bé, ja hem passat Sant Jordi. Al marge de la diada del llibre, la rosa, l'amor, la internacionalització de la nostra cultura, ... Ara ens toca anar per feina, anar de cara a barraca. En serem capaços.

L'esquerranisme lerrouxista de CSQP, àdhuc els sectors autoanomenats sobiranistes amb tímids intents d'independentisme, s'apunta a la fal·làcia dels botiflers i derrotistes que diuen que tot plegat acabarà amb unes eleccions autonòmiques. Això sí, sense deixar la mamella de la Colau i anar xupant càrrecs per si de cas. Allò tan convergent de fer la puta i la ramoneta o nedar i guarda la roba.

La veritat és que malgrat no tenir altra sortida que la independència, els dirigents del PDeCAT (ex CDC), no mostren, llevat d'algun cas, un excessiu interès per reconstruir la nostra llibertat. Van avançant amb un excés de timidesa que esparvera. Als d'ERC, això d'anar a ralenti ja els va bé per consolidar-se com al gran partit socialdemòcrata de la futura República Catalana. Només la CUP sembla que tiba endavant, després de llepar-se les ferides fetes pels Comuns i cia, donat que mai els han volgut com a companys de viatge, sinó que els volen destruïts i barallats per poder assimilar-los i digerir-los.

Vaja, res de nou, allò que els botiflers del PSC i el lerrouxisme d'ICV ja varen voler fer amb l'MDT fa anys i no se'n varen pas sortir. Com ara, la CUP ha sabut ensortir-se'n de l'escomesa. Però tampoc hom es pot despistar. Recapitem doncs, la CUP sembla ser ara la que tiba del carro fems. Data i pregunta.

Després d'aquesta posada en escena, hom podria pensar que tot plegat és un bon embolic, tanmateix no ho és. L'economia

desastrosa d'Espanya ofegant-nos a tot drap sumat a la imparable corrupció dels partits espanyols que han ostentat el poder, PP i PSOE, ens porta a un punt de no retorn. L'autonomisme és cosa del passat; igual que el federalisme tronat dels socialistes i els comuns, que l'usen només per tapar-se llurs vergonyes i mantenir llurs poltrones.

A la moció de confiança el President va anunciar que plegaria un cop finalitzada la legislatura al juny/juliol havent convocat al referèndum pel setembre com molt tard. I, per això, es va poder signar l'acord de votar als pressupostos. Seria una traïció dolorosa al país no complir amb la paraula donada. S'ha de dir que res fa pensar el contrari, però les intoxicacions malicioses ressonen cada cop amb més força. L'enemic, el lerrouxisme, els botiflers, estan jugant a inflar globus per sembrar el derrotisme i la discòrdia entre la majoria independentista. Fóra bo que s'anunciessin ja la data i la pregunta. Aquest cop no tolerarem imposicions absurdes dels Comuns. Si no accepten fora. No maregem més i tanquem els dubtes. Recordem que tot al poder està al poble, el poble és l'autoritat, les institucions mers instruments al servei del poble. Se'n diu democràcia.

A voltes la gent dels partits, els càrrecs electes, es pensen que són qui mana. Això fa que de tant en tant el poble surti al carrer a agafar el que és seu. Se'n diu revolta. A la França de Robespierre, les revoltes populars tenien un instrument de neteja pels corruptes i traïdors, li varen dir guillotina.

Bé, després d'aquesta petita classe de memòria històrica. Fóra bo votar en un referèndum com a molt tard el setembre. Tal com hom s'hi va comprometre per activa i passiva. Cap dubte què serà així. Oi?

Donec perficiam.